Ρουμπιόν, ἔλαβε ἕνα μπιλλιέτο μὲ τὴν ὑπογραφὴ «ὁ Λύκος τοῦ Μαύρου Δάσους» καὶ μὲ τὸ ὁποῖο τὸν εἰδοποιοῦσαν, ὅτι, ἂν δὲν ἔβαζε στὴ σπηλιὰ τόσα χρυσᾶ νομίσματα, ὅσα ἀσημένια εἶχε πάρει, θὰ πλήρωνε πολὺ ἀκριβὰ τὴν κακοκεφαλιά του.

Μα ὁ Μπαρουᾶ πείσμωσε καὶ δὲν πῆγε νὰ βάλῃ τίποτα.

«Ὕστερ, ἀπὸ λίγον καιρό, ἀνοίγοντας στὸ Μονζερόν, ὅπου βρισκόταν γιὰ ὑποθέσεις του, το μπαοῦλο του τὸ εὗρε ἄδειο. Καὶ στὸ μπαοῦλο εἶχε ρολόγια καὶ ἀλυσσίδες ποὺ κόστιζαν καμμιὰ τριανταριὰ χιλιάδες φράγκα! Κανεὶς δὲ μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριο. Καὶ ὁ καϋμένος ὁ Μπαρουᾶ ἀρρώστησε ἀπὸ τὸ κακό του καὶ πέθανε!»

***

— Κύριε Λαγκώλ, ρώτησε ὁ Πατρίκιος, ἀκούσατε νὰ μιλοῦν γιὰ κάποιο Μπιλλιμπαό;

— Μπιλμπαό; Γιὰ σταθῆτε μιὰ στιγμή!... Ὄχι! ποτέ!... Ἢ ὄχι... ὄχι... ναί... ναί...

Στὸ δάσος πολλὲς φορὲς ἀκούγεται ἕνα ὄνομα... κεῖ δὰ κατὰ τὸ βράδυ, ἀπὸ τὴ μεριὰ τοῦ Πιερφέ... κᾶτι σὰν: Μπαοό!... Μπορεῖ νἆναι αὐτὸ τὸ Μπιλμπαό...

Σὲ μιὰ στιγμή, ἐνῶ μιλοῦσε, ὁ Μιχάλης ρίχτηκε πίσω, γιὰ νὰ κρατήσῃ τ' ἄλογα μ' ὅλη του τὴ δύναμη.

— Ὤ! ὤ! μουρμούρισε. Τὰ μάτια σας τέσσερα! Οἱ κύριοι αὐτοὶ δὲν εἶνε μακρυά!...

— Πῶς το ξέρετε; ρώτησε ὁ Πατρίκιος τρέμοντας ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια.

— Κοιτᾶξτε τ' ἄλογα... Δὲ μπορῶ πιὰ νὰ τὰ κρατήσω! Τὰ ἄλογά μου μυρίζουνται ἀπὸ δέκα μίλλια μακρυά.

Καὶ πραγματικῶς, τὰ δυστυχισμένα τὰ ζῶα ἔχρεμέτιζαν, σηκώνουνταν στὰ πισινά τους πόδια, σὰ νὰ εἶχαν μυριστῇ κανένα ἀγρίμι.

Πάντα πιὸ ἀνήσυχος ὁ Πατρίκιος ἔσκυψε γιὰ νὰ δῇ τί γινόταν στὸ δρόμο.

Οἱ χωροφύλακες φαίνουνταν ἀνήσυχοι, καὶ εἶχαν περιτριγυρίσει τὸ λεωφορεῖο, σὰ νὰ εἶχαν διαισθανθῇ ὅτι εἶχε φτάσει ἡ κρίσιμη στιγμὴ καὶ μιλοῦσαν μεταξύ τους μὲ σύντομες σιγανὲς φράσεις, σὰ νὰ ἀντήλλασαν γρήγορες διαταγές.

Ἄλλες σκιὲς ὠρθώθηκαν ἐξ ὀφθαλμοῦ πρὸς ἀπὸ ἕνα πύκνωμα καὶ ἀκούστηκαν νὰ σφυρίζουν ἐλαφρα. Στὸ σφύριγμα αὐτὸ ἀποκριθῆκαν οἱ ταξειδιῶτες τοῦ λεωφορείου.

Ὁ Μιχάλης δὲν ἀποκρίθηκε.

Σὲ μια στιγμὴ τὰ ἄλογα ἔδωσαν σημεῖα μεγάλου τρόμου. Ἔπειτα ὥρμησαν μπρὸς μὲ τόση ὁρμή, ποὺ ἔφραν τὸ λεωφορεῖο στὸ δρομο.

Ὁ Πατρίκιος, ποὺ τὸ σκοτάδι δὲν τὸν ἄφηνε νὰ δῇ τί γινόταν γύρω του ἔτρεμε σύγκορμος.

Ἕνας ὅμιλος χωροφυλάκων, ἑτοιμάστηκε τώρα νὰ ξαναμπῇ στὸ ἁμάξι. Ἀλλὰ τα ἄλογα μὲ μιὰ ἀπίστευτη ὁρμή, ἔτρεξαν, πήδησαν, πέταξαν στὸ δρόμο, ἐνῷ οἱ ταξειδιῶτες ξεφώνιζαν.

Τὰ ἄλογα ἔσερναν σᾶν φτερὸ τὸ λεωφορεῖο μακρυά...τόσο μακρυά, ποὺ οἱ χωροφύλακες, μ' ὅλο ποὺ ἔτρεχαν, τὸ ἔχασαν σὲ λίγο.

Ὁ Πατρίκιος, ποὺ νόμισε πὼς ἔφτασε ἡ τελευταία του στιγμή, κι' ἔκανε ὑπερἀνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ μὴν πέσῃ γύρισε κατὰ τὸ Μιχάλη.

Τὸν εἶδε τόσο ἥσυχο στὴ θέσῃ του ποὺ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ καταλάβῃ τί τοῦ γινόταν.

Ὁ Μιχάλης κρατοῦσε τὰ γκέμια μὲ τὰ χέρια ψηλά, ὄχι μὲ τὴν προσπάθεια τοῦ ἁμαξᾶ ποὺ πολεμᾷ νὰ δαμάσῃ τὰ ἀξαγριωμένα του ζῶα, ἀλλὰ μὲ τὴν εὐγενικιὰ ἐκείνη περηφάνεια τοῦ θριαμβευτῆ σὲ μια ἀρχαία ὁρμητικὴ ἁρματοδρομία.

Τί ἐσήμαινε αὐτό;

Ὁ Μιχάλης εἶχε τρελλαθῇ;

— Μιχάλη! Μιχάλη! φώναξε ὁ Πατρίκιος.

Ὁ Μιχάλης γύρισε: δὲν ἦταν αὐτός! Καὶ δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ποιὸς ἦταν, γιατὶ μιὰ μαύρη μάσκα τοῦ ἔκρυβε τὸ πρόσωπο.

Τότε ὁ δρόμος τοῦ Πατρικίου ἔφτασε στὸ κατακόρυφο.

Ἀνίκανος νὰ κατανικήσῃ τὴ φρίκη του, ἔπεσε γονατιστός. (Ἀκολουθεῖ)

Ὁ ἴδιος ὁ κ. Κοριολίς, ὁ ὁποῖος ξεπρόβαλε μέσα ἀπὸ τὰ χόρτα..

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ... ΜΕΓΑΛΕΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ 97

—«Ἂς σκοτωθῶ βρὲ ἀδερφέ! Βαρέθηκα νὰ ὑποχωρῶ!» Πεῖνα καὶ τῶν γονέων!... Ὁ ἥρως Φωτεινόπουλος ποὺ...δὲν σκοτώθηκε! Γκάφες ἐπὶ γκαφῶν. Ἡ διαταγὴ τῶν ἀνωτέρων. Πῶς οἰκονόμησε ὅπλο ο Τυπάλδος.

Κατὰ τὴν μάχην τοῦ Δομοκοῦ ἕνας ἀξιωματικὸς ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν ταγματάρχην του, νὰ τοῦ στείλῃ ἀμέσως τρεῖς κάοες φυσίγγια.

Κι' ὁ ταγματάρχης τοῦ ἔστειλε...ἕνα πηλήκιο γεμᾶτο!...

***

Στὴν ὑποχώρησι τοῦ Βελεστίνου ἕνας στρατιώτης, Πρόκος τ' ὄνομά του, δὲν ἤθελε, ὅσο καὶ ἂν τὸν ἐρώταζαν, νὰ ὑποχωρήσῃ!

— Βρὲ ἀμάν!

Τίποτα αὐτός.

Στὶς συμβουλὲς τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ του, ὅτι ἀδίκως θὰ χαθῇ ἂν μείνῃ, ἀπάντησε.

— Ἀμ' ὅλο θὰ ὑποχωρῶ, βρὲ ἀδερφέ. Βαρέθηκα Ἂς σκοτωθῶ ἐπὶ τέλους νὰ μὴν ὑποχωρήσω ἄλλο!

***

Δυὸ ἀνθυπολοχαγοὶ στὶς Θερμοπύλες, πεθαμένοι ἀπὸ τὴν πεῖνα, πῆγαν καὶ ἐζήτησαν μιὰ κουραμανα. Οἱ ἀρμόδιοι «ἐπὶ τῆς ἀρτοδοσίας», τοὺς ἀπήντησαν:

— Νὰ κάνετε μιὰ ἀπόδειξι, νὰ τὴν δώσητε στὸν κ. Καράκαλον, νὰ σᾶς δώσῃ μιὰ ἀνταπόδειξι καὶ νἀρθῆτε νὰ πάρετε τὴ μιὰ κουραμάνα!!!

Οἱ ἀνθυπολοχαγοὶ ἄπλωσαν τότε κι'.....ἁρπάξανε μὲ τὸ ἔτοι θέλω δυὸ κουραμάνες!

***

Ἐκεῖ ποὺ πολεμοῦσε ὁ στρατιώτης Φωτεινόπουλος, λέει στὸν ἀνθυπολοχαγό του.

— Ἕνα τσιγάρο κ. ἀνθυπολοχαγέ!

— Νὰ σοῦ δώσω.

Κι' ὁ στρατιώτης ἀφοῦ ἄναψε τὸ τσιγάρο, τράβηξε μιὰ ρουφηξιὰ μὲ ἀπόλαυσι καὶ ἐξακολούθησε νὰ πυροβολῇ.

Ἄξαφνα ὅμως τοῦ πέφτει τὸ τσιγάρο ἀπὸ τὸ στόμα.

— Ὀχ! Κᾶτι μ' ἔκαψε! φωνάζει.

Μιὰ σφαῖρα τὸν εἶχε χτυπήσει. Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς διέταξε νὰ τὸν πάρουν καὶ νὰ τὸν πᾶνε παρακάτω — Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἔμαθε ὅτι πέθανε.

Στὶς Θερμοπύλες ὁ ἀνθυπολοχαγός, σ' ἕνα μνημόσυνο ποὺ ἔγεινεν ἐκεῖ ὑπερ τῶν πεσόντων, κατ ἐντολὴν τοῦ τάγματος, ἔβγαλεν ἕνα λόγο.— Στὸν λόγο του ἀνέφερε, με συγκινητικὰ λόγια καὶ τὸν θάνατον τοῦ ἀτυχοῦς Φωτεινοπούλου.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὅμως λαμβάνει μιὰ ἐπιστολὴ ἀπ' τὴν Ἀθήνα:

«Κύριε ἀνθυπολοχαγέ. Σὲ εὐχαριστῶ γι' αὐτὸ ποὺ εἶπες γιὰ μένα, στὸ λόγο σου. Μαθε ὅμως ὅτι δὲν εἶμαι πεσών... Εἶμαι στὴν Ἀθήνα κι' ἔπιασα πιὰ δουλιὰ στο μπακάλικο. Σὲ ἀσπάζομαι ὁ στρατιώτης σου

Φωτεινόπουλος.

***

Στὴ μάχη τοῦ Δομοκοῦ ἕνα τάγμα διατάχθηκε νὰ καταλάβῃ τὸ ὕψωμα «Πετρωτό». Κατὰ λάθος ὅμως τὸ ἀρχηγεῖο ἔδειξε στὸ τάγμα μιὰ θέσι, ποὺ ἦταν...μιὰ ὥρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ Πετρωτό.

Καὶ τὸ μὲν τάγμα κατέλαβε τὴ θέσι ἐκείνη, ἀλλὰ τὸ «Πετρωτὸ» τὸ κατέλαβαν οἱ Τοῦρκοι καὶ ἀπὸ κεῖ τσάκισαν τὸν Ἑλληνικὸ στρατό.

***

Ἑνὸς ἐθελοντοῦ στρατιώτη, ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μιὰ σφαῖρα τοῦχε σφηνωθεῖ στὸν ὦμο.

Ὁ γιατρός, ἀφοῦ ἐξήτασε τὴν πληγή, τοῦ εἶπε:

— Καϋμένε, λυποῦμαι ποὺ δὲν ἔχω τὰ ἐργαλεῖα, γιὰ νὰ σοῦ βγάλω τὴ σφαῖρα.

Κ' ἐκεῖνος.

— Ἄσε τὴ σφαῖρα νὰ κουρεύεται κὺρ γιατρέ. Κανένα κομμάτι ψωμί μοῦ δίνεις;

***

Νὰ τώρα καὶ μερικὰ δείγματα τοῦ ἠθικοῦ, ποὺ ἐνέπνεαν μερικοὶ ἀξιωματικοὶ στοὺς στρατιώτες.

Ἕνας ὑπολοχαγὸς τῆς οἰκονομίας, ὅταν τοῦ ἔφταιγε κανένας στρατιώτης τοῦ ἔ εγε:

— Ἀΐντε μωρέ, ἂν δὲν σὲ παραδώσω στοὺς Τούρκους!...Ἔννοια σου.

***

Ἕνα στρατιώτη Τυπάλδο, μιὰ σφαῖρα τὸν πῆρε ξώδερμα, ἀπὸ τὸν ὦμο ἕως τὸ γόνα

— Σᾶμπως εἶμαι πληγωμένος, εἶπε.

— Πήγαινε παρακάτω, τοῦ λέει ὁ ἀνθυπολοχαγός. Καὶ τοῦ πῆρε τὸ ὅπλο.

Ἐπῆγε παρακάτω, ὅταν ὅμως εἶδε ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ μακρυὰ πληγή, δὲν ἦταν παρὰ ἕνα γρατσούνισμα μονάχα, ἄρχισεν ἕναν ἀντάρτη στὶς γροθιές, τοῦ πῆρε τὸ τουφέκι καὶ πῆγε πάλι στὴ γραμμή.